

Не се случило само она што не било во весниците

ШТИПСКИ Трас

Штипски месечник

Број **161**

Април 2026 г.
цена **20** денари,

Сабина АСАНОВА, претседателка на здружението
Ромска заедница за еднакви права-РОТА

Преку уметноста,
младите роми
испратија пораки
за еднаквост,
почит и прифаќање

Quehenberger
logistics

AKTIVA

ДЕУС ОПТИК
СИТЕ ВИДОВИ НА ДИОПТРИСКИ И СОНЧЕВИ НАОЧАРИ И
БЕСПЛАТНО КОМПЈУТЕРСКО ОДРЕДУВАЊЕ НА ДИОПТРИЈА

EAM
T-SHIRT INDUSTRY

Со Смиља НАШКОВА,
сопственичка на конфекцијата
„Ларс Трејд“ по повод
јубилејот - 35 години постоење

**Александра Кукушев: Сестра ми
ми рече „Ова мора да е за тебе“ ...**

Конфекциското производство
зависело и зависи
од влогот на секој поединец
во производната линија

Владимир **РОГОЗАНСКИ**,
Украинец, инженер-технолог по текстилство

Сум работел во **7 држави**,
подобри луѓе од Македонците
за мене нема!

**Модни денови
во ШТИП**

Иван Бојаџиски

ЖИВОТ ВО ЗЕМЈАТА ДЕМБЕЛИЈА

Нашата Македонија ниту е богата ниту социјално коректно уредена држава. Па и покрај таквата состојба ние и понатаму се однесуваме како да живееме во земјата Дембелија во која како се да ни е тамам.

Зборот ми е за бројот на неработни денови во текот на една календарска година по кои, меѓу првите десет европски држави со најголем број неработни денови, ние сме на „одличното“ деветто место со 12-14 неработни денови кои се за сите граѓани без оглед на верската припадност, а тука се и уште пет празнички неработни денови за граѓаните од православна исповед кои се најбројни во државава. Најголем број неработни денови за сите свои граѓани има Турција 16-17, потоа Словачка и Литванија 15-16, Хрватска и Србија имаат по 14-15 а Бугарија 13-14 во зависност од годината.

Ако се земе степенот на економската развиеност и социјалната состојба на семејствата, тогаш може слободно да се каже дека Македонија е на врвот на оваа листа на држави и народи кои изградиле некаков култ кон празнувањето.

Точно е тоа дека некои празници кои ни значат и од национален но и од верски аспект треба да се празнуваат, луѓето да бидат слободни од работните обврски, да бидат со семејствата, но прашање е зашто (и понатаму) имаме состојба ако некој празник се погоди во неработен ден (сабота, недела) тој да мора да се „отпразнува“ во следниот работен ден!?

Ние не сме богата држава. Напротив. И поради тоа не смеаме и понатаму да бидеме земја Дембелија во која повеќе ќе се празнува од земјите во кои економијата е на највисоко ниво, а благосостојбата на граѓаните непоредливо подобра од онаа на нашите семејства. Во такви услови, лично сметам, дека кај нас секој кој што е во можност, од пионер до пензионер, треба да ги засука ракавите и да се фати за работи кои согласно своите специфични можности може да ги работи. Само така ќе можеме да изградиме економски просперитетна држава и општество на граѓани со висок стандард.

Впрочем, има една приказна од првите години по падот на социјализмот кој се случи на почетокот од деведесеттите години на минатиот век. Во тие првични години на новиот општествен и економски поредок најголем прогрес направи Унгарија. Тогаш немаше светски медиум кој не пишуваше за „Маџарското чудо“. А тоа чудо беше во економскиот развој на државата кога секој способен граѓанин работеше по две и повеќе работи. Некој наутро беше градежен инженер а попладне таксист, друг во првиот дел од денот работаше како новинар, а попладнето како столат и така натаму.

Примери од Европа и светот има многу но ценам дека и ова е доволно. Економијата е двигател на се добро што може да и се случи на една држава, а познато е тоа дека колку повеќе ќе работиме толку повеќе и ќе имаме.

х х х

„Сум работел во седум држави, подобри луѓе од Македонците за мене нема!“

Ова, во разговор за нашиот весник го изјави г-дин Владимир Рогозански, Украинец кој во нашата држава работно доаѓа од 2012 година. Оваа изјава на човекот кој извесно време службено борави во нашиот Штип е нешто кое ретко може да се слушне од нас самите зашто ние, во принцип, за себе сакаме да зборуваме само во некаков негативен контекст. Главно дека не не бива за ништо, дека сме неодговорни, невоспитани, дека немаме основна култура и на тоа слично.

Кога една таква пофалба за цел еден народ (македонскиот) доаѓа од човек кој работел во седум други европски држави, видел и доживеал седум различни култури, го почувствувал пулсот на луѓето кои живеат таму, нивниот меѓусебен однос тогаш тоа мора да го сватиме како епитет од епски размери. Г-дин Рогозански нема никаква потреба да ни се додворува на било кој начин и за било што. Едноставно, во своите речиси четиринаесет години доаѓање по работа во нашата Македонија тој го почувствувал нашиот пулс, нашето гостопримство, а во интервјуто за овој наш и ваш весник отворено говори и за некои негативни работи пред се во однос на нашиот (не)однос кон природата, односно за загадувањето на недопрените природни убавини.

Мое мислење е дека ние треба да сме горди на првата искажана реченица на нашиот гостин, да му се заблагодариме што првин ја увидел нашата добрина како народ, а потоа и да размислиме како да се справуваме со негативностите пред се кон природата која не опкружува, а која него го има освоено. Тоа е наша света обврска.

х х х

Текстилната индустрија по која нашиот град беше надалеку прочуен полека но сигурно умира. Од некогашните седумдесеттина конфекции денес едвај да ги има дваесеттина. Од 7.700 работници во оваа трудоинтензивна (слабо акумулативна) индустрија на почетокот од деведесеттите години на минатиот век денес останаа околу 3.500 (заедно со Адиент Сеадинг кој самиот има 1.400 вработени).

Зошто го спомнувам тоа?

Во Македонска Каменица постои споменик во чест на рударите на кој пишува: „Од твојот труд белее денот во овој град“, а ние во Штип немаме никаков паметник кој сегоднешните и идни генерации ќе ги потсетува на фактот дека во првичните транзициски години текстилната индустрија беше таа која економски го спаси градот, и која обезбеди пристојна социјална егзистенција на илјадници штипски семејства.

Штипскиот текстил, стопанствениците кои решија да инвестираат во оваа трудоинтензивна стопанска гранка, илјадниците работнички во неа, заслужуваат градот да има споменик во чест на текстилот без кој ниту еден човек, ниту едно домаќинство не може.

Прашање над сите прашања е - ќе ја направиме ли оваа работа?

**Сабина АСАНОВА, претседателка на здружението
Ромска заедница за еднакви права-РОТА**

Преку уметноста, младите роми испратија пораки за еднаквост, почит и прифаќање

Осми април е Светскиот ден на ромите. Дел од ова големо светско семејство се и штипските роми кои се на вториот место по застапеност во локалната заедница со 2.301 лице според пописот од 2022 година. Но, за тоа како како ромската заедница во Штип го одбележа Светскиот ден на Ромите и каква е нивната положба во рамките на нашата заедница разговараме со Сабина Асанова, претседателка на здружението „Ромска заедница за еднакви права“ (РОТА) Штип.

Сабина, како штипската ромска заедница го одбележа светскиот ден на ромите?

-Достоинствено и свечено. На овој свет за нас ден имавме повеќе културни и јавни активности. Одбележувањето започна со подигање на ромското знаме во Општина Штип, како симбол на признавање, почит и еднаквост. Настаните продолжија со културна програма која ја истакна ромската историја, традиција и идентитет, со активно учество на млади луѓе и уметници.

Кој беше главниот организатор на настаните. односно кој го осмисли целиот концепт?

-Организатор беше нашето здружение РОТА. Во рамките на Светскиот ден на ромите имавме изложба на уметнички дела во галеријата на НУЦК „Ацо Шопов“, каде беа претставени цртежи, стрипови и креативни творби изработени од ученици Роми од средните училишта во Општина Штип. Преку уметноста, младите испратија пораки за еднаквост, почит и прифаќање. Оваа активност беше дел од проектот „Гласови за еднаквост: Социјална инклузија на Ромите во локалната заедница“, поддржан од Француската амбасада

Имавме и музичка манифестација во големата сала на НУЦК „Ацо Шопов“, посветена на ромската историја, култура и традиција, со настапи кои ја промовираа ромската музика и идентитет. Настанот беше поддржан од Министерството за култура и туризам. РОТА посебно се фокусираше на вклучување на младите Роми, нивна афирмација преку уметност и јакнење на свеста за социјална инклузија и еднакви права. Преку овие активности, организацијата испрати јасна порака дека младите се клучни носители на позитивни промени во заедницата.

Како како авторитет во ромската заедница ја оценувате положбата на ромите во општината, особено во социјалниот и образовниот дел?

-Положбата е сè уште предизвикувачка. Дел од заедницата се соочува со сиромаштија, невработеност и ограничен пристап до услуги. **Во образованието има напредок – зголемен е бројот на ученици запишани во основно и средно образование, но сè уште постојат предизвици како нередовна настава и рано напуштање на училиштето. Потребна е континуирана поддршка од институциите и граѓанскиот сектор.**

Колку Ромите во Штип се посветени на образованието? Дали е точна перцепцијата дека дел од роди-

телите не ги пуштаат децата на училиште?

Оваа перцепција не ја одразува целосно реалната состојба. Сè повеќе родители ја препознаваат важноста на образованието и ги поддржуваат своите деца. Сепак, постојат случаи каде социјалната состојба, сиромаштијата и недоволната информираност влијаат врз редовното образование. Наместо обвинување, потребен е системски пристап и поддршка за семејствата.

Како Ромите ја негуваат својата култура и дали има КУД во Штип?

Ромската култура се негува преку музика, традиционални обичаи, јазик и учество во културни настани. Таа се пренесува од генерација на генерација и се презентира на јавни настани. Штип има богата ромска музичка традиција, во која значајна улога имале личности како Илми Јашаров и Ферид Мустафов.

Во образованието има напредок – зголемен е бројот на ученици запишани во основно и средно образование, но сè уште постојат предизвици како нередовна настава и рано напуштање на училиштето. Потребна е континуирана поддршка од институциите и граѓанскиот сектор.

Во моментот, недостасува активно и континуирано КУД кое би ја негувало ромската култура на институционално ниво, што претставува можност за идни иницијативи. Сакам да потенцирам дека изложбата на уметнички дела која ја имавме во Домот на култура беше добро посетена. РОТА активно работеше на промоција преку социјални мрежи, директни покани и соработка со училишта и институции. Целта беше да се привлече пошироката јавност и да се покаже талентот и потенцијалот на ромските деца, како и да се рушат стереотипите, предрасудите кон Ромската заедница.

Соработува ли РОТА со други организации?

Да, РОТА има активна соработка со организации од други општини, како и со национални и меѓународни партнери. Соработката се одвива во области како: образование, човекови права, родова еднаквост, социјална инклузија. Во одредени проекти има и регионална и меѓународна соработка.

Задоволни ли сте од застапеноста на Ромите во локалните институции?

Иако Ромите се значајна заедница во Штип, нивната застапеност во институциите сè уште не е на посакуваното ниво. Потребно е поголемо вклучување во јавната администрација и процесите на донесување одлуки, со цел да се обезбеди вистинска еднаквост. Важно е да се нагласи дека младите Роми се сè поактивни, мотивирани и подготвени да придонесат во општеството. Инвестирањето во нивното образование, култура и развој не е само поддршка за една заедница, туку инвестиција во подобра иднина за целото општество.

Со Смиља НАШКОВА, сопственичка на конфекцијата „Ларс Трејд“ по повод јубилејот - 35 години постоење

Конфекциското производство зависело и зависи од влогот на секој поединец во производната линија

Текстилната индустрија со децении е водечка стопанска гранка во нашата општина. Штип не без причина го носи епитетот „Град на текстилот“ или „Македонски Манчестер“. Во почетните години на самостојноста на нашата држава текстилот беше тој кој социјално и економски го спаси градот и семејствата во него. Во тие првични години на новиот општествен и економски концепт на државата во градот се „родија“ над 70 конфекции со околу 7.700 вработени. „Ларс“ (на почетокот со тоа име) е третата конфекција која беше отворена во градот, а зад неа застана семејството Нашкови, брачниот пар Смиља и Ристо. Неодамна „Ларс Трејд“ (новото име) одбележа 35 години постоење што нам ни беше повод за интервју со создателот Смиља Нашкова.

-Г-ѓа Нашкова, како започна Вашата приказна во текстилна индустрија?

-Како конфекциски инженер во 1972 година се вработив во МК „Астибо“ кој во тоа време произведуваше само машински кошули. Кратко по моето вработување се отвори погон за женска конфекција на кој погон бев назначена за технички раководител. Беше тоа време кога како раководител работев по 12 часа дневно за подобро да го организирам производството во две смени. Работното време сами си го определувавме спрема потребите, што беше пример за скоро сите мои колеги во тоа време. Мојот покоен сопруг Ристо беше магистер по географија, во Астибо работеше како новинар, а подоцна беше и раководител на служба. Така ние ги сврзавме животот на нашето семејство со текстилната индустрија. Во Астибо поминав 17 години, тоа беа години на мое растење во секаква смисла и на обучување во конфекциската индустрија. Во тоа време купив машина за шиене и ноќе, кога децата спиеја, јас шиев и така го надополнував семејниот буџетот.

Кога и во кои околности донесовте одлука за отпочнување приватен бизнис во оваа дејност?

-Во 1988 година Астибо започна да работи за англискиот пазар и кај нас дојде англиска фирма, луѓето од неа го препознале моето искуство во текстилството и почнав да работам за нив. Од нив добивав десет пати поголема плата од таа во Астибо. Бидејќи таа фирма работеше во повеќе градови во Македонија често морав да патувам за да го контролирам производството, па кога ми здодеа патувањето со мојот сопруг се договоривме дека е време да бараме начин да

Смиља НАШКОВА

отвориме сопствена фирма. Беше тоа време кога во Македонија започнаа да се отворат повеќе приватни фирми во текстилната индустрија. Со парите кои ги заработив од работата за англиската фирма и со позајмени пари од пријатели кои веруваа во нашата идеја за сопствена фабрика за конфекциско производство, откако купивме стан во населбата Дузлак купивме стари шивачки машини и на 27 март 1991 година ја отворивме конфекцијата со 26 вработени. Во тоа време многу млади во Македонија бараа работа, а за огласот за прием на 26 работнички во Ларс се јавија над 200 кандидати.

Како е сега, после 35 години работа...

-Станавме познати не само во Македонија туку и во дел од Европа, во конфекциската индустрија, и по се што поминав во изминатите 35 години, непроспиени ноќи, тешкотии при обуката на новопримените работници, кога би се вратила на почетоците не сум сигурна да ли би била спремна да го изодувам истиот пат. Веројатно би избрала некоја канцелариска работа и од таа позиција да учествувам во критиките на тие како мене!

Како Вие гледате на развојот на конфекциската индустрија кај нас и во поранешните ЈУ држави?

-Видете, конфекциската индустрија во Штип

беше на највисоко можно ниво особено во времето кога се распаѓаше Југославија и кога Македонија требаше да стане самостојна и независна држава. Тогаш во другите ЈУ републики како Словенија и Хрватска животниот стандард отиде повисоко од нашиот па многу странски фирми ги префрлија своите бизниси во Македонија што ја направи побарувачката за конфекциско производство значително поголема, а нашиот Штип прерасна во град на конфекции и стана познат град во модната индустрија.

Рековте дека сте почнале во стан со 26 работнички, како потоа течеше развојот...

-По три години работа на Ларс во просториите кои ги наведов погоре, се преселивме во поголем простор од илјада метри квадратни и вработивме уште

Во погонот на Ларс Трејд

200 работнички без претходно искуство. Со тоа Ларс се вброи во групацијата на големи приватни конфекции во нашата држава. Работевме за англискиот и за германскиот пазар и тоа исклучиво женски блузи со кој производ ја отворивме и нашата фабрика. Една година подоцна почнавме со производство и на друга женска конфекција како фустани, пантолони и друго. Работевме за познати брендови, а станавме интересни и за домашниот пазар. Тоа беше време кога јас и сопругот Ристо не знаевме што е ден, а што ноќ. Само тој кој ја разбира конфекциската работа може да претпостави како се организира и води работа со различен асортиман.

По шест години работа во овој погон дојде 2001 година кога Астибо како државна фирма почна да се распаѓа и отиде под стечај, а фабриката беше дадена на продажба. Бев повикана од моите колеги – поранешни астибовци кои веќе имаа свои фирми, па ние десет фирми се пријавивме за купување на Астибо како фабрика. Успеавме во тоа но еден од главните услови беше да ги примиме на работа сите вработени без да смееме никого да отпуштиме од работа. Ги поделивме погоните заедно со вработените во нив, Ларс доби 3.000 метри квадратни простор и 130 вработени. Во 2001 година се вселивме во Астибо и станавме фирма со 350 вработени. Имавме доволно простор и поради тој факт ја организиравме работата само во една сме-

на. Во погонот кој го наследивме од Астибо наследивме изработка на женски блејзери и почнавме да работиме различен асортиман за да го пополниме целиот капацитет. Работевме се од женска конфекција почнувајќи од маици па до женски капути и бунди.

Која работа, кој потег во тие времиња ви беше најважен?

-Тоа што јас и молите колеги не отпуштивме ниту еден работник од Астибо, а притоа сакам да потенцирам дека имавме примено и многу работнички од ТК Македонка кои беа невработени. Во тоа време сите приватни конфекции во Штип беа херои на градот, а со тоа и на Македонија. По повеќе години донесовме одлука да се посветиме само на производство на женски и машки пантолони бидејќи потребите на пазарот за овие производи, во сите годишни периоди се исти.

Почнавте со лон производство, а како денес стојат работите?

-И денес Ларс произведува лон производство за германски фирми. Во текот на нашето работење пробавме да произведуваме за домашниот пазар, купувавме материјали но се мораше да се набавува од странство. Се откажавме од идејата бидејќи продажбата на домашен пазар одеше тешко. Сепак, кога немаме доволно работа и имаме празнини во производството, што понекогаш е случај, ние го правиме тоа но во многу помали количини и се до дека не добиме лон

Сега, после 35 години работа, станавме познати во конфекциската дејност не само во Македонија туку и во дел од Европа, а по се што поминав во изминатите 35 години, непрспиени ноќи, тешкотии при обуката на новопримените работници, кога би се вратила на почетоците не сум сигурна дали би била спремна да го изодувам истиот пат.

работа од нашите партнери. Сепак, мал дел од моите колеги и денес во дел од своите капацитети организираат сопствено производство.

Немаме точна информација, но се говори дека во Штип бројот на конфекции е преполовен, а бројот на вработени е драстично намален?

-И јас немам точни податоци, но сметам дека во градот имаме 15-20 конфекции со околу 2.000 до 3.000 вработени. Ова го говорам на база на молите сознанија и не можам со сигурност да тврдам дека е баш така.

Во градот, не така ретко, можеме да слушнеме за газди кои во оваа индустрија делат мали плати, без причина отпуштат работници...

-Вашата констатација е точна во однос на гласините, но такво мислење можат да имаат само луѓе кои не ја познаваат конфекциската работа, луѓе кои се спремни во секоја прилика да ги напаѓаат успешните,

умни и вредни луѓе. Таквите никогаш не биле во состојба ниту можат да претпостават што значи редовно да се контролира работата, кога вработените кои кога доаѓаат на работа со себе си ги носат и домашните проблеми и не секогаш се спремни квалитетно да одговорат на потребите кои ги налага работниот процес. Ние, во текот на нашето севкупно работење, примаваме исклучиво млади жени кои по цели ноќи не спиеле по советувајќи се на своите мали деца, често пати и болни, а утредента доаѓаат на работа и треба да се вклопат во ланецот на производството.

Дел од производната палета на Ларс Трејд

Секој кој го познава конфекциското производство знае дека тоа зависи од влогот на секој поединец во производната линија. Оваа индустрија и продуктивноста во неа зависат најмногу од луѓето кои се зад машините, што не е случај во многу други индустрии. Во другите индустрии луѓето им помагаат на машините за да се добие поголемо и поквалитетно производство, во нашата е обратно, а продуктивноста зависи од волјата и способноста на работникот.

Како е во однос на платите?

-Секоја конфекција има своја „плата“. Јас можам да кажам дека нашата фирма Ларс во изминатите 35 години нема ниту ден задоцнета плата. Кај нас се знае – секој 15 во месецот платата се исплаќа, а ако тој ден е празник или викенд платата се исплатува пред тоа.

За сопствениците на текстилните капацитет кај општата јавност нема добро мислење, најмногу се говори за ниски плати и лош однос на газдите кон вработените, што мислите Вие што придонесува за таквата јавна нарација за оваа индустрија, дали тоа се медиумите, синдикатите, невладиниот сектор... Како, од Ваш аспект точно стојат работите?

-Јас ќе кажам само еден пример во однос на ова ваше шрашање: лично сум горда и среќна на фактот дека во времето кога нашите работнички беа млади мајки и ги чуваа своите деца, јас индиректно на тие дечиња им бев и полу мајка и баба. Како? Така што ба-

рав да бидам информиран за состојбата не секоје „наше“ дете за да интервенирам во здравствените институции за нивно лекување. И се грижев се да биде во најдобар ред. Тоа вработените мајки во Ларс добро го знаат зашто ние се сметаме за семејство.

Сакам да го нотирам и фактот дека од Ларс во пензија до овој момент заминале околу сто работнички, и сите тие, до ден денешен кога ќе се сретнеме ме поздравуваат со почит, а и јас нив. Тоа е израз на меѓусебна почит бидејќи и тие, заедно со нас, беа хероите на Ларс.

Кои ви се најубавите, а кои најтешките моменти во изминатите 35 години работа?

-Во производни фирми ретко има убави моменти бидејќи секогаш нешто недостасува. Сите години со исклучок на последните 3-4 моравме да набавуваме нови, попродуктивни машини со кои се олеснува и забрзува производството. Само последните години овој процес застана зашто повеќето од странските фирми го селат своето производство од

Најважно ми беше што во тие почетни години јас и моите колеги не отпуштивме ниту еден работник од Астибо, а притоа сакам да потенцирам дека имавме примено и многу работнички од ТК Македонка кои беа невработени. Во тоа време сите приватни конфекции во Штип беа херои на градот, а со тоа и на Македонија

Македонија во земји во кои цените им се за двапати пониски од оние кај нас, како што се Тунис, Мароко и слични на нив. Фирмите за кои ние работевме се веќе таму, до нова фирма многу тешко се доаѓа, а уште по-

Поголот на конфекцијата

тешко до цени кои ќе ги задоволат нашите потреби за подмирување на сите трошоци и за убави плати во оваа трудоинтензивна стопанска гранка.

За крај?

-Да кажам дека денес Ларс Трејд има 70 вработени и сите заедно ќе се бориме да продолжиме со работа и достоинство да опстанеме како и до сега.

Владимир Рогозански, Украинец, инженер-технолог по текстилство

Сум работел во 7 држави, подобри луѓе од македонците за мене нема!

Владимир Рогозански е украинец кој живее во Германија каде работи како инженер -технолог по текстилство за компанијата Scehera. Завршил академија за текстилство во Киев, а во Македонија работно престојува од 2012 година кога до 2019 година три недели во месецот боравел во нашата држава, а една недела си одел дома, во Германија каде му е семејството. На почетокот го контролирал квалитетот на производството кои конфекции во Делчево, Гевгелија, Стојаково и Свети Николе го работеле за компанијата Scehera за која тој работи подолго време.

Во нашиот Штип Рогозански доаѓа од 2023 година од кога неговата компанија започнала да работи со дел од нашите конфекции. Владимир со задоволство се согласи да ги сподели со штипската јавност впечатоците од животот во Македонија и во Штип, а првата реченица му беше дека работата го водела во седум држави низ светот но на подобри луѓе од нас македонците на наишол! Интересно, разговорот го водевме на чист македонски јазик кој Рогозански мошне одбро го говори.

-На времето мојот татко ми рече: „Синко, секогаш кога ќе одиш во друга земја прво учи го јазикот кој луѓето во таа земја го говорат“. Па кога првпат дојдов тука зедев учебник за второ и за трето одделение и така го учев македонскиот јазик. Го научив за две години, а и не ми беше баш тешко бидејќи украинскиот јазик е, всушност, старомакедонски дијалект, посочува Владимир Рогозански.

-Тврдам и секогаш ќе тврдам дека подобри луѓе на светот од вас македонците нема! Поради вашата доброта јас овде стекнав мал милион пријатели со кои комуницирам и во времето кое го поминувам дома, во Германија. Едноставно е, јас не сакам да загубам еден толку добар народ, добри луѓе како што се македонците кои цело време спрема мене се исклучително пријателски посветени, вели Рогозански.

Тој, во некој момент, имал и македонска лична карта која ја добил во Делчево како жител на селото Панчарево.

-На сите им велев дека јас сум Владимир Рогозански од Панчарево. Зошто? Еден убав ден пријателот Петар Димитровски кој е директор на Стопанска банка во Винаца, ми рече да се прошетаме до Панчарево. Кога стапнав во селото останав маѓепсан од убавата шума, малите куќички кои ја отсликуваа старата македонска архитектура, немаше асфалт, видов многу овци како мирно пасат по широките-зелени ливади, сретнав селани запрежни коли кои ги влечеа волови,

Владимир Рогозански

видов луѓе со душа... Всушност, во Панчарево ја видов душата на еден народ, на македонскиот, ја видов македонската историја која јас ја учев и за неа знаев многу. Од тогаш реков дека јас насекаде ќе се изјаснувам како „Владимир од Панчарево“, вели Рогозански покажувајќи ни стотици преубави слики од ова село забележани на неговиот мобилен телефон.

Вели дека ние, покрај добрите луѓе, имаме и многу добра природа, чист, незагаден воздух и дека треба да си го чуваме и почитуваме тоа.

-Во Штип стекнав мала група пријатели. Овде дојдов откако го убедив сопственикот на Scehera дека дел од производството треба да го пресели од Романија, Турска, Полска во Македонија. Му изнакажав многу добри работи за Македонија, за традицијата во текстилството која ја имате тука и некако успеав да го наговорам да го направиме тоа па сега тој го фали квалитетот кој го добива од македонските конфекции.

За Штип и нашиот регион во кој работи Рогозански вели:

Кога првпат дојдов во Македонија зедев учебник за второ и за трето одделение и така го учев македонскиот јазик. Го научив за две години, а и не ми беше тешко бидејќи украинскиот јазик е, всушност, старомакедонски дијалект, посочува Владимир Рогозански.

-Штип е убав град но не е најубав во регионот. Крајниот исток е подобар, во Делчево, Берово, Пехчево повеќе се негува и чува традицијата, секој месец има по некој настан со кој народот ја слави традицијата, народното творештво. Во Штип ми се бендисува вашиот театар, сум ги гледал сите негови претстави, имате врвни актери и треба почесто, посебно младите, да одите на театар, имате преубави места кои сами си ги нагрудувате со вашата неодговорност, на пешачката патека имате колку сакате ѓубре...Добро е тоа што имате многу игралишта за младите. Ќе порачам да си го чувате градот, природата, почитувајте се меѓу себе, па вие живеете тука, вели Рогозански.

Тој смета дека Владата треба да обезбедува поголема финансиска поддршка за нашите конфекции и притоа го спомнува примерот од Ерменија каде Владата ги ослободува текстилните компании од сите даноци на рок од десет години.-„Главен интерес на Владата мора да е тој компаниите да работат“, коментира Рогозански.

ШТИП: Отворен и кариерен ден во кој се „сретнаа“ Универзитетот „Гоце Делчев“, студентите, средношколците и реалниот сектор

Универзитетот „Гоце Делчев“ – Штип го реализираше традиционалниот Отворен и кариерен ден 2026, настан кој обедини средношколци, студенти, професори и претставници од приватниот сектор, со цел информирање за студиските програми и отворање конкретни можности за кариерен развој.

Настанот се одржа на еднонасочната улица „Ванчо Прќе“, каде посетителите имаа можност директно да се запознаат со академската понуда на универзитетот, условите за студирање, како и со можностите за пракса и вработување преку присутните компании.

Ректорот на Универзитет „Гоце Делчев“ – Штип, проф. д-р **Дејан Мираковски**, истакна дека настанот има клучна улога во поврзувањето на младите со реалниот сектор.

„Посебно задоволство е што веќе втора година, со поддршка од локалната самоуправа и Стопанската комора, го организираме овој ден како простор каде сегашните студенти се поврзуваат со компаниите, а идните студенти се запознаваат со можностите што ги нуди универзитетот. За нас ова е од огромна важност, бидејќи на тој начин им овозможуваме на младите да ги реализираат своите цели и да добијат европско образование тука, дома“, изјави Мираковски. Тој нагласи дека годинава на настанот учествувале над 50 компании, односно вкупно 54, што, според него, е показател за растечкиот интерес од бизнис секторот и додаде дека компаниите не се само потенцијални работодавачи, туку и ментори кои нудат практична работа, па дури и платени практики. А тоа, според Мираковски, е процес во кој сите добиваат – компаниите квалитетен кадар, а студентите можност да ја реализираат кариерата во пракса.

Градоначалникот на Штип, **Иван Јорданов**, потенцираше дека развојот на градот е директно поврзан со развојот на универзитетот и соработката со бизнис секторот.

„Ова е одлична можност студентите да се информираат за можностите за студирање и да го трасираат својот професионален пат, а компаниите да дојдат до кадар кој ќе го развиваат. Суштината е младите веднаш по завршувањето на образованието да бидат подготвени за пазарот на труд, што е и клуч за развој на градот“, изјави Јорданов.

Камелија Бојациски од Академијата и **Марија Димитрова** одговорна за човечки ресурси во „Макпрогрес“-Виница, беа на штандот пред кој имаше поголем број млади заинтересирани да слушнат нешто

за оваа успешна виничка компанија и, посебно, за брендот Винчини како и за можностите за вработување.

Градоначалникот Јорданов, ректорот Мираковски и Татјана Штерјева Душковска

–Макпрогрес е компанија од повеќе подружници а студентите и средношколците како млади, љубопитни луѓе се интересираат за нашата работа, за можностите да ја посетат компанијата и за евентуално вработување. Нашите врати за младите луѓе секогаш се широко отворени, имаме потреба од вработување на машински инженери, угостители, од прехранбената индустрија...Токму по иницијатива на Макпрогрес во гимназијата во Ваница се отворени две нови струки – прехранбена и туризам и угостителство. Ги каниме заинтересираните да не посетат и да поразговараме за тоа кое нив најмногу ги интересира, а кај нас има постојано отворени работни места, рекоа Камелија и Марија.

Бевме и на штандот на рудникот Бучим.

–Бучим секогаш има реална потреба од вработување на машински и рударски инженери, геолози, стручни лица од електро струка, правници, економисти. Нашата работа е динамична и инспиративна, секој може да аплицира за работа и да дојде на интервју, а овој настан е одлична можност сите да се запознаеме меѓу себе, а младите студенти да добијат информации од прва рака за рудникот и нивните отворени можности да станат дел од нашето семејство, рече **Мирослав Петров**, раководител на одделот за човечки ресурси во познатиот рудник за бакар.

Сеќавање, почит, предупредување – споменик во чест на младите штипјани кои загинаа во пожарот во дискотеката Пулс

Далибор Николовски-Дачо, уметник-скулптор, е автор на споменикот кој е во спомен на петтемина млади штипјани кои загинаа во стравотниот пожар во кочанската дискотека „Пулс“ пред околу една година. Споменикот ќе биде поставен пред зградата на здружението на пензионери во централниот дел на Штип, на местото на кое постоеше мала, бескорисна фонтана.

Далибор е познат и признат скулптор кој во нашиот град, регионот но и во целата наша држава има изработено повеќе скулптури на барање на локалните власти и приватни лица.

–Како уметник-скулптор досега имам реализирано повеќе уметнички проекти, дел од нив се јавни скулптури, дел приватни нарачки и декоративни решенија. Во нашата општина имам реализирано неколку дела кои се веќе препознатливи кај граѓаните, вели Дачо за нашиот весник.

Сепак, споменикот во чест на петмината млади наши сограѓани има една посебна димензија, а тоа е емотивната. Оттука и нашето прашање до уметникот за тоа од која идеја има појдено кога го осмислувал проектот.

–Точно е тоа дека се работи за проект кој носи многу емоции и кој за мене како уметник има посебна тежина и значење. Идејата произлезе од самата трагедија-болката,загубата и потребата тоа никогаш да не се заборави. Почнав да размислувам за форма која ќе ја пренесе таа емоција, нешто што ќе биде достоинствено, едноставно, но и симболично, појаснува Николовски.

Секој паметник со себе носи порака која ја испраќа до оние кои ќе фрлат поглед врз него. Нашето прашање до уметникот кој му дава печат на целиот проект е каква порака ќе испраќа ова негово најново дело.

–Сеќавање, почит но и предупредување. Да не потсетува на вредноста на животот, на заедништвото, но и на одговорноста што ја имаме како општество. Тоа е таа порака која јас како уметник ја сметам за најважна. Сеќавање на една голема, до сега незапамтена трагедија во нашата држава, почит кон прерано згаснатите животи на млади луѓе од нашата локална заедница кои ние во Штип не треба никогаш да ги заборавиме, а на тоа ќе не потсетува и овој споменик, и предупредување никогаш повеќе да не дозволиме вакви трагедии да ни се случуваат, порачува Далибор Николовски-Дачо.

Според уметникот споменикот е замислен како симболична форма-комбинација на линии и елементи што асоцираат на живот, но и на прекин.

Формата треба да предизвикува емоција и размислување кај секој што ќе го погледне, без да биде буквална, туку повеќе апстрактна. Материјалот од кој се прави споменикот е комбинација- основната структура од издржлив материјал (бетон/метал), а завршната обработка ќе биде со материјали што даваат уметничка текстура и трајност. Димензиите ќе бидат доволно впечатливи за да има присуство во просторот. Освен имињата на загиналите ќе има и симболични

Споменикот кој до крајот не ова лето ќе биде поставен на местото на бескорисната фонтана пред Домот на пензионери е дело на уметникот скулптор Далибор Николовски-Дачо кој вели дека мотото на споменикот е „Ништо не се губи, се зборува тивко но јасно“...

елементи кои ќе ја дополнуваат приказната- можеби светлина, форма или детал што ќе носи значење. Планирано е споменикот да биде завршен во наредниот период, во зависност од условите и текот на работата, вели Дачо.

Уметникот укажува и на фактот дека штипјани покажуваат голем интерес за споменикот на чија платформа моментално се работи. Граѓаните прашуваат, се интересираат и тоа е сосема разбирливо. Најчесто секаат да знаат како ќе изгледа и кога ќе биде готов. Според Далибор овој чин покажува колку на штипјани им значи овој споменик.

–Важно е да се каже дека ова не е само уметничко дело, туку место на сеќавање и почит. Сакам граѓаните да го доживеат како дел од нив, како место каде ќе застанат, ќе размислат и ќе оддадат почит, порача скулптурот Далибор Николовски-Дачо на крајот од разговорот. Ништо не се губи, се зборува тивко но јасно.

Александра Кукушев: Сестра ми ми рече „Ова мора да е за тебе“ и така се најдов на крузер да ги забавувам гостите како пејачка во бенд

Александра Кукушев, штипјанка уште од најрана возраст е поврзана со музиката. Учила во средното музичко училиште „Сергеј Михаијов“, а искрено вели дека не мечтаела за „обична“ приказна туку сакала сцена, светла, публика...

-Сакав и кофер постојано спакуван и спремен за ново патување. Мечтаев да настапувам, да запознавам различни култури и преку музиката да комуницирам со луѓе без разлика на јазикот. Денес, кога ќе застанам и ќе размислам, дел од тие соншта веќе ги живеам, вели Александар за нашиот весник.

Таа работи на крузер за што вели дека најзаслужна е нејзината сестра Викторија.

-Мојата приказна со крузерите, искрено, започна малку филмски – преку мојата сестра. Таа постојано е во контакт со луѓе од различни делови на светот и сосема случајно налетала на разговор за агенти, крузери, бендови... и решила дека „ова мора да е за тебе“. Побарала контакт, испративме видеа од мои настапи – и тука работите се случија многу брзо. Без многу формалности и долги интервјуа, добив повик и ангажман како пејачка во бенд. Првиот пат кога стапнав на бродот ми беше мешавина од огромна возбуда и чувство на одговорност – затоа што сцената веќе не е само сцена, туку сцена што плови низ светот, коментира Кукушев.

Ја прашуваме нашата соговорничка за тоа колку време во текот на годината живее и работи на крузерот и во кое време од годината се враќа во Штип?

-Мојот договор на крузерот трае три месеци – три месеци во кои бродот станува и дом, и сцена, и авантура во едно. Тоа е период кога буквално живееш „во движење“, без класична рутина, ама со многу приказни за раскажување. По завршувањето на сезоната, секогаш се враќам во Штип – и тоа е моментот кога најмногу ја цениш тишината, домашната атмосфера и луѓето што ти значат. Крузерите најчесто испловуваат од различни светски пристаништа, а рутите се менуваат – од мориња до океани. Во тие три месеци имам можност да посетам навистина различни дестинации, од познати туристички места до локации за кои ис-

крено, претходно не сум ниту слушнала. И тоа е можеби најубавиот дел – секој ден се будиш на ново место, со чувство дека светот ти е малку поблиску отколку вчера.

Колку гости може да прими крузерот, од кои држави главно се гостите, во кое време Вие настапувате на сцената и колкумина го следат Вашиот настап, има ли и македонци кои се вработени на други работи на крузерот?

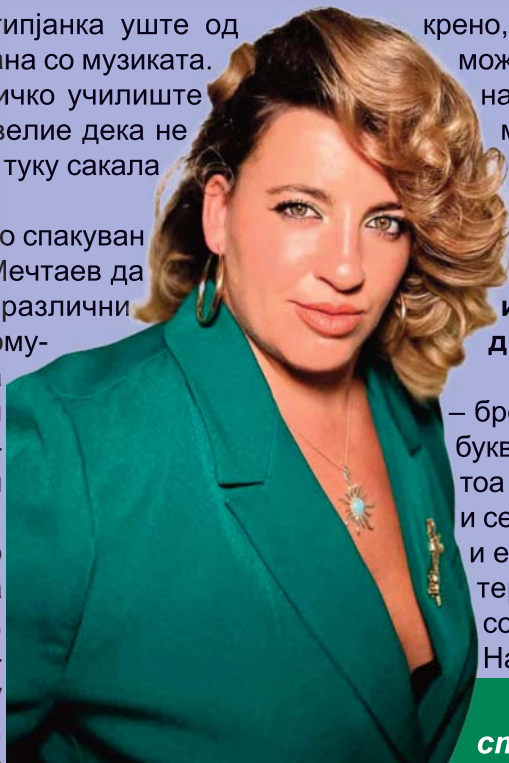
-Крузерите се како мали градови на вода – бројот на гости е навистина голем и доаѓаат буквално од сите страни на светот. Најчесто се тоа туристи од Европа, Америка, Австралија... и секоја вечер имаш публика со различен вкус и енергија, што ја прави работата уште поинтересна. Јас настапувам во вечерните часови со бенд, кога атмосферата е најжива. Настапите се добро посетени – некогаш тоа

Во бендот на крузерот сум единствената Македонка, а и генерално во компанијата нема други од Македонија, што на некој начин ме прави мал „амбасадор“ на нашата земја таму. И искрено, убаво е чувството кога ќе кажеш од каде доаѓаш, а луѓето сакаат да слушнат повеќе.

се луѓе кои дошле специјално да нè слушаат, а некогаш гости кои случајно ќе поминат... и ќе останат до крај. Репертоарот ни е интернационален – поп, рок, евергрини и светски хитови што сите ги знаат. Но, секако, знае да се случи да „провлечам“ и нешто македонско – и интересно е што луѓето, иако не го разбираат јазикот, ја чувствуваат емоцијата. Во бендот сум единствената Македонка, а и генерално во компанијата нема други од Македонија, што на некој начин ме прави мал „амбасадор“ на нашата земја таму. И искрено, убаво е чувството кога ќе кажеш од каде доаѓаш, а луѓето сакаат да слушнат повеќе.

Луѓето мислат дека е прекрасно да се борави на крузер, да се патува по море, океан, да се видат пристанишни градови, што Кукушев мисли за тоа?

-Животот на крузер од страна изгледа како разгледница – море, сонце, нови градови и навистина е привилегија да се разбудиш на различно место и да го

гледаш светот од таа перспектива. Но, зад сцената приказната е малку поинаква. За нас кои работиме таму, тоа не е одмор, туку динамично секојдневие со многу обврски, дисциплина и одговорност. Деновите знаат да бидат долги, а енергијата што ја даваш на сцена секоја вечер мора да е на максимум – без разли-

ка како се чувствуваш. Не е секогаш лесно, но дефинитивно е нешто што те гради – и како професионалец, и како човек, порачува Александра..

Контактот со нејзините во Штип најчесто го одржува преку интернет – пораки, видеоповици, секогаш кога има сигнал. – „Но, да, има моменти кога сме на отворено море и буквално – нема сигнал. Тогаш си малку „исклучен од светот“, што на почеток знае да биде чудно, па дури и тешко. Со време се навикнуваш и дури почнуваш да го гледаш тоа и како мал дигитален одмор – повеќе си присутен во моментот“, вели нашата соговорничка.

Бендот со кој Александра Кукушев настапува на крузерот е вистинска мала светска приказна.

– Составен е од музичари од различни земји, секој со свој стил, енергија и музичко влијание. Токму таа мешавина прави настапите да звучат поинаку и да имаат посебен „шмек“. Работата во таква интернационална средина е навистина интересно искуство – не

само музички, туку и културно. Секојдневно учиме едни од други, не само нови песни, туку и различни начини на размислување и пристап кон музиката. Иако често ме прашуваат како

што и предходно напоменав – за жал, нема Македонци ниту во бендот, ниту генерално на бродот. Така што, јас сум единствената „штипјанка“ таму, што на некој начин ми дава и посебна одговорност, ама и гордост.

Штипски Глас го интересираше што е тоа што најмногу ја има привлечено нашата Александра додека е на крузерот?

– Најмногу ме привлекува чувството дека светот ми е „на дланка“. Тоа што денес си на едно, а наредниот ден веќе на сосема друго место – тоа е нешто што тешко може да се опише. Посебно уживам во момен-

тите кога имам слободно време и можам да излезам и да прошетам низ некој нов град. Обожавам да истражувам – мали улички, локални кафулиња, места што не се секогаш туристички, туку имаат своја приказна. Тие моменти ми се некако најлични и највредни. Секако, тука се и луѓето – запознаваш различни култури, различни карактери и сфаќаш колку светот е шаренолик. И токму таа комбинација – патување, музика и нови познанства – е она што го прави животот на брод толку посебен, посочува Александра..

Таа е задоволна од заработувачката и вели дека работата која ја работи не ја гледа низ бројки туку како целокупно искуство.

– Кога ќе се земе предвид можноста да патувам, да работам со професионални музичари од различни земји и да настапувам пред публика од целиот свет, можам да кажам дека дефинитивно се исплати. На крајот, не заработуваш само финансиски – туку и со искуства, познанства и спомени што остануваат за цел живот.

До кога Александра Кукушев планира да работите и дел од годината да живее на крузер, и како гледа на својата подоцнежна иднина?

– Планирам да продолжам со оваа работа и во наредниот период, затоа што навистина ми носи и професионално и лично искуство кое е тешко да се замени. Секако, колку долго ќе бидам дел од животот на крузер ќе зависи од повеќе фактори и од тоа како ќе се развиваат понатаму можностите. Но, едно е сигурно – музиката останува мојот главен пат и во иднина. Без разлика каде ќе ме однесе животот, сцената и пеењето се нешто од кое не се

Најмногу ме привлекува чувството дека светот ми е „на дланка“. Запознаваш различни култури, различни карактери и сфаќаш колку светот е шаренолик. И токму таа комбинација – патување, музика и нови познанства – е она што го прави животот на брод толку посебен.

откажувам.

За крај, сакам да порачам дека ова искуство ме научи на многу повеќе од музика и настапи – ме научи на дисциплина, трпение, прилагодување и самостојност. Иако сум далеку од дома, со секоја нова дестинација и секој нов настап, чувствувам дека растам и како човек и како уметник. Среќна сум што имам можност да го живеам овој начин на живот и да ја работам работата што навистина ја сакам – дури и кога тоа значи дека сцената понекогаш плови низ светот.

„Модни денови во Штип“ -град на кој модата ептен му личи

Општина Штип и годинава, во месец април, го организира настанот „Модни денови Штип 2026“ и со тоа ја продолжи традицијата на инвестирање во развојот на културните и креативните индустрии како дел од својата стратегија за локален економски раст. Преку вакви иницијативи, општината не само што ја поддржува текстилната индустрија, туку и ја позиционира како двигател на современиот урбан идентитет на градот.

-Настанот оваа година се одржа по трет пат, што укажува на континуитет и јасна намера истиот да прерасне во традиционална манифестација. Со секое следно издание, се забележува зголемен интерес и од учесници и од публика, што дополнително го зацврстува статусот на Штип како значаен регионален центар за мода и дизајн. На настанот учествуваа повеќе модни конфекции, реномирани домашни брендови, како и млади дизајнери и студенти од областа на модниот дизајн. Оваа комбинација создаде динамична и разновидна програма, каде што се испреплетуваа комерцијалната мода и авангардниот дизајн. Презентираните колекции опфатија машка и женска мода, со акцент на современи кроеви, иновативни материјали и внимателно избрани детали. Дел од креациите ги следеа глобалните модни трендови, додека други се истакнаа со уникатен, авторски пристап, инспириран од локалната култура, традиција и современите општествени теми, вели Вишна Шорова Ангелова, генерален менаџер на настанот.

Манекенките и манекените беа ангажирани преку професионални модни агенции со кои соработува Општина Штип. Станува збор за млади, перспективни модели, дел од нив веќе со искуство на домашната и европската модна сцена, а дел во рана фаза на својата кариера. Оваа комбинација овозможи баланс помеѓу професионализам и свежина на пистата. Учесниците доаѓаа од различни градови, што придонесе за поголема разновидност и претставување на нови лица во индустријата.

-Иако најголем дел од учесниците беа локални компании од Штип, што е и логично со оглед на текстилна традиција на градот, на настанот беа вклучени и брендови и дизајнери од повеќе градови од државата. Дополнително, учество зедеа и студенти од повеќе образовни институции низ државата, кои беа дел од натпревар за најдобар дизајн на облека, инспириран од возилото КИА. Оваа географска и креативна разновидност придонесе за размена на идеи, нови соработки и поширока афирмација на македонската модна сцена, појаснува Шорова-Ангелова.

Публицата која го проследи настанот беше разновидна и бројна, составена од граѓани на Штип, но и посетители од други градови, како и официјални лица и инфлуенсери

Особено значајно беше присуството на еминентни модни дизајнери, стилисти, модни критичари, инфлуенсери и претставници на индустријата, кои придонесоа за професионална атмосфера и отворија можности за идни партнерства, вмрежување и промоција на домашните брендови надвор од границите на земјата.

надвор од Македонија. Интересот за настанот привлеке и гости од странство, што му даде дополнителна тежина и меѓународна димензија.

Особено значајно беше присуството на еминентни модни дизајнери, стилисти, модни критичари, инфлуенсери и претставници на индустријата, кои придонесоа за професионална атмосфера и отворија можности за идни партнерства, вмрежување и промоција на домашните брендови надвор од границите на земјата.

Според Вишна Шорова Ангелова, главна цел на настанот е зајакнување на локалната економија преку поддршка на текстилната и модната индустрија, која традиционално има клучна улога во развојот на Штип. Покрај економскиот аспект, настанот има и силна културна и едукативна димензија, создава простор за младите креатори да се изразат, да експериментираат и да стекнат видливост.

Оваа „Прва пролет“ на настанот имаше порака „револуција“, која симболизира поддршка на оние чиј глас не се слуша, храброст за иновации и поддршка на

новата генерација млади и дизајнери кои носат свежи идеи и нова енергија во индустријата и општеството. Инаку, на модната писта продефилираа бројни манекенки и манекени, што создаде впечатлива и динамична атмосфера во текот на целата вечер. Нивното учество овозможи да се претстават повеќе различни колекции и стилови, со што настанот доби дополнителна вредност и разновидност.

Истовремено, ваквиот ангажман им даде можност на младите модели да стекнат драгоцено искуство, да ја изградат својата самоверба и да

воспостават контакти во индустријата. Настанот уште еднаш потврди дека интересот за модата расте и дека постои сериозен потенцијал за понатамошен развој во оваа сфера. Просторот во кој се одржа „Прва пролет“ на настанот беше внимателно адаптиран за потребите на модна ревија.

ШТИП: Квенебергер Логистик слави 30 години раст и лидерство во Македонија

Квенебергер Логистик Македонија ја одбележува значајната пресвртница од 30 години успех и иновации на логистичкиот пазар во Северна Македонија и Централна и Источна Европа.

Основана во 1996 година како Greshake Transport, компанијата започна со мал тим и амбициозна цел да ја поврзе Македонија со европските пазари. Ребрендирањето во Birkart Globistik и Logwin Logistics ја постави компанијата како лидер во модната логистика.

Под водство на управниот директор **Трајан Ангелов**, Quehenberger Logistics го прошири своето присуство, а во 2014 година започна нова ера како дел од групацијата Augustin Quehenberger, зацврстувајќи ја позицијата како доминантен играч во регионалната логистика. Денес, компанијата има над 200 вработени и повеќе од 40.000 м² логистички капацитети.

Со партнерството со Geis Group, Quehenberger Logistics продолжува да ја зајакнува својата европска мрежа и да нуди иновативни логистички решенија.

Трајан Ангелов, создателот на Квенебергер Логистик Македонија (втор од десно)

Пишува:
Ристо Божидар
Аризанков

Гордост или г(о)рдост

Еднаш татко ми ми рече: Каде и да живееш и со кого да ја делиш куќата биди свесен дека не се разликуваш од другите луѓе. Твојот живот е дар од Бог, а твојата памет е доказ дека некои работи не можат да се купат со пари. Парите го чинат животот поубав, но не и подолг. Биди она што си, почитувај ги другите и она кое ќе го ветиш задолжително исполни го. Биди чесен, имај душа, така јас и мајка ти те научивме. Колку и да те предизвикува животот и луѓето да те повредуваат, остани достоинствен на моите зборови, чекори храбро. Никогаш не размислувај за освета, еден ден ќе ти се исплати. Запамети синко.“

Oderint dum metuant. — „Нека мразат, се додека се плашат.“ (Често цитирано како израз на арогантна моќ).

Гордоста често се користи како доблес, како его на повисок степен за која доста мислителите имаат одредени дефиниции. Гордоста ја вметнуваат и во парадни форми кои лично јас и не ги оправдувам, ја ставаат во предизборни слогани, ја прилепуваат до одредени државни одбележја, но таа има и друга страна... Initium omnis peccati superbia -гордоста е почеток на секој грев – Библиска поговорка која извршила големо влијание врз средновековната филозофија, Superbus similis stulto. — „Гордиот е сличен на будалата.“

Според некоја статистика во Европа, процентот на население кое е гордо на нивната држава се движи од 97% во Полска до 8% во Португалија. Македонија е едно место пред Португалија со 39 % гордо население...претпоследна.

Сепак, ќе се сетам на една басна :

Си бил еден горд и величествен елен кој живеел длабоко во шумата. Еден ден, додека пиел вода од еден бистар извор, тој се загледал во својот одраз на површината. Еленот останал восхитен од своите разгранети и силни рогови. Тие изгледале како кралска круна на неговата глава. „Колку сум прекрасен!“ – си помислил тој. „Моите рогови се најубавото нешто во оваа шума. Тие ми даваат моќ и елеганција.“

Меѓутоа, кога го спуштил погледот надолу кон своите нозе, неговото лице се смрачило. Неговите нозе биле тенки, долги и суви.

„Зошто природата ми дала вакви грди и слаби нозе?“ – се пожалил тој. „Тие воопшто не одговараат на моето величествено тело.“

Додека тој така се восхитувал на себеси и се жалел на своите нозе, одеднаш слушнал кршење на гранки и гласен лаеж. Глутница волци се приближувале кон него.

Еленот веднаш скокнал и почнал да бега. Неговите „грди“ нозе се покажале како неверојатно брзи. Тој со леснотија претрчал низ ливадата, оставајќи ги прогонувачите далеку зад себе. Но кога влегол во погустот дел од шумата, неговата среќа се променила. Неговите големи, разгранети рогови, со кои толку многу се гордеел, се заплеткале во густите гранки на едно дрво. Колку повеќе се обидува да се ослободи, толку повеќе роговите го држеле заробен. Глутницата се приближувала. Во тој последен момент, еленот со тага сфатил: Нозете, од кои се срамел, за малку ќе го спаселе. Роговите, со кои се фалел, станале причина за неговата пропаст.

Често пати го цениме она што е убаво на изглед, а го презираме она што е навистина корисно. Вистинската вредност не лежи во надворешниот сјај, туку во она што ни помага да опстанеме и да напредуваме.

Често пати го цениме она што е убаво на изглед, а го презираме она што е навистина корисно. Вистинската вредност не лежи во надворешниот сјај, туку во она што ни помага да опстанеме и да напредуваме. Гордоста е порок и скоро секогаш големата гордост мора да има свој пад.

Некој би ве посветувал: „Бидете горди и немојте да ги признавате своите порази. За сето што не сте го можеле, кажете дека не сте сакале. Величајте го она мало што го можете, исмејувајќи се на се друго што е над вашите можности.“ – не слушајте го затоа што:

Благородниот човек е достоинствен, ама не горд; простакот е горд, ама не е достоинствен.

Пишува:
М-р Трајче КАЦАРОВ,
писател

Кафеаната иако во близината на центарот на градот, наликува на селска биртија. Тоа не пречи да биде полна до последното столче. За услугата е одговорен само еден келнер. Додека ги разносува нарачките постојано потпевнува: „Летам и долетувам!“ Телесната тежина која бааги ги надминува стоте килограми не му дозволува да си стои на зборот. Барањата на гостите, изговарани на сет глас, доаѓаат од сите страни.

После неколкуте обиди да стапи во врска со келнерот, соговорникот, ме прашува мене, а и себе си: „Има ли келнер во кафеанава?“ „Има, ама бидејќи е еден, тешко стига навреме да им ги исполни желбите на гостите“ – му одговарам.

Тоа беше крајот на разговорот за Господ и на трпението на соговорникот. Скокна од столот и рече: „Ќе одиме на друго место, таму каде што ќе бидеме и видени у услужени.“

Додека излегувавме од биртијата се сетив на нана Блажа. Таа велеше, а и беше убедена дека сме гости на векот.

Антиперспирант

Погледнав на часовникот, имаше уште еден час време пред да почне отворањето на Театарскиот фестивал. Решив да отрчам до најблиската самопослуга до хотелот.

Набрзина од рафтовите грабнав антиперспирант.. -Повелете пред мене, имате само спреј, ми рече човекот што стоеше на касата за наплаќање.

Учтиво ја одбив поканата.

Прво за што се фати касиерката од корпата за пазарење на човекот кој ми даваше предност, беше шишето со Кока Кола. Поради тоа што не беше вешто затворено, лепливата течност се разлеа по се' она што го имаше во корпата. На очиглед на избезумениот купувач, касиерката се впушти во спасувачка акција. Ги спаси од темелното потопување - печеното пиле, векната леб, прашоците за пециво, ќесето сода бикарбона но, не и потврдата за плтената сметка за гробно место. Кога на дното од кошницата, несреќникот ја здогледа потопена во „Кока Кола“ животната заштеда, мртвечко бледило му го покри лицето. Пред самиот да ја извлече од лепливата течност, касиерката ја грабна потврдата и со силен стисок почна да ја цеди течноста од неа. За миг ситни ливчиња како ноќни пеперутки се разлетаа околу главата на касиерката, но и околу главата на несреќниот купувач.

Сите што беа сведоци на настанот се спуштија

Господ во селската биртија

кон човекот истргнат на подот. Некои го ладеа со она што го имаа во рацете, некои го прскаа со вода, двајца крупни мажи го кренеа на нозе.

Свештеникот кој исто така беше во толпата спасувачи му рече: „Не берите гајле за потврдата. Гробното место е ваше. Никој не може да го порекне тоа“.

* * *

Кога влегов во театарската сала со спрејот во рацете, многумина се подигнаа од своите места и со прсти покажаа, каде - на која страна, се забележани комарци.

Каснат од змијата

Тоше алпинистот додека лежел покрај карпа на падините на Исарот, го каснала змија. Бргу скокнал на нозе и пешки отишол во првата амбуланта. Симрен како и секогаш, го прашал докторот дали имаат серум. Докторот му одговорил со прашање-“Зошто ти е серум?“ „Ме касна змија.“ – му одговорил Тоше. „Сместете се на креветот во собата, веднаш доаѓам.“ - му рекол докторот.

Во посочената соба само еден од трите кревета бил празен. На оној до прозорецот лежел поп, а на оној до сидот полицаец.

На Тоше алпинистот ниту на крајот од умот не му било да легне помеѓу поп и полицаец. Го пречекал докторот во ходникот.

По лекарската интервенција Тоше алпинистот, здрав, прав, се спуштил од Горниот свет и си тргнал кон дома.

Со алал

Кога ножот од сечачката за хартија му падна врз врвот од чевлите, сите сведоци на призорот се фатија за глава извикувајќи: „Леле му отидоа прстите на човекот!“

Најхрабрите, најбрзите се спуштија да спасат што можеше да се спаси. Го кренаа ножот тежок тон. Под него чевлите пресечени на половина. А повредениот?

Повредениот со топла насмевка на лицето им заблагодари. Топлата насмевка им ги смрзна лицата на спасувачите.

„Трите броја поголеми чевли ми ги спасија прстите. Синот ми ги даде. Тој носи три броја поголеми чевли од моите. Кога му подзастарија ми ги даде со алал.“

Тој работен ден во печатницата се пиеше и пееше во чест на чевлите со величина четириесет и пет.

За прв пат

Видов познат човек што излегува во раните утрински часови од казино. Ме виде и тој. Ми пријде. Откако се поздравивме рече: „За прв пат ме обзеде желба да видам као изгледа одвнатре.“ „Како и секогаш.“ – му реков. Се сложи и замина со не блага насмевка – за прв пат.

Пишува:
Роберт Аципетров

Кога ученикот чита, а не разбира – алармот за македонското образование

Во македонското образование одамна најголемиот проблем не е само колку учениците читаат, туку фактот што сè помалку разбираат што читаат. Ваквата состојба не може да се препише на една лоша генерација или на неколку слаби учебници, туку се повеќе е хроничен проблем на систем што предолго се помирува со просечноста, а потоа се чуди кога резултатите се поразителни. Според ПИСА 2022, само **26% од 15-годишните ученици во Македонија** достигнале најмалку основно ниво на читачка писменост, додека просекот во ОЕЦД е **74%**. Тоа значи дека кај нас речиси **три од четири ученици** не го достигнуваат ни минимумот што се смета за неопходен за разбирање текст со средна сложеност. Проблемот започнува во основно образование, каде според релевантните податоци во 2024 година, **33% од учениците на крајот на пониските одделенија не читаат со разбирање на минимално ниво, а 30% од учениците во 4 одделение** не го достигнуваат минималното ниво на читачка писменост. Дополнително загрижува фактот дека денешните ученици во IV одделение се многу полоши од тие во VIII одделение, што ќе ги направи уште послаби кога тие ќе бидат VIII одделение.

Според наведеното Македонија нема образовен, туку и општествен проблем. Кога детето не разбира што чита на десет години, тоа потоа потешко учи историја, биологија, географија, математика, па дури и секојдневно функционирање му станува потешко. Опасна стапица е кога јавноста овој проблем го сведува на мрзеливост или „телефони“. Дигиталните одвлекувања постојат, но тие не можат да бидат изговор за систем што со години произведува слаби резултати. Едноставно не можеме да очекуваме одлично читање со разбирање од ученици кои растат во систем во кој наставникот е преоптоварен, наставата е често сведена на репродукција, а книгата која долго време ја немаше е заменета со скенирана лекција што треба да се „научи за оценка“. **Доколку од ученикот се бара да меморира, а не да толкува, да повторува, а не да аргументира, да репродуцира, а не да поврзува, тогаш не смеете да бидеме шокирани што тој чита механички, без суштинско разбирање.**

Дополнително, ПИСА 2022 покажува и други сигнали што не треба да се игнорираат, сигнали што во неколку извештаи за нашата држава ги нотира и Европската комисија. Во Македонија **63% од учениците**

рекле дека посетувале предучилишно образование една година или повеќе, додека просекот во ОЕЦД е **94%**. Дополнително на ова, **41% од директорите** на училиштата изјавиле дека најмалку половина од семејствата самоиницијативно разговарале со наставниците за напредокот на детето, а ОЕЦД бележи пад на родителската вклученост во повеќе земји, помеѓу кои и Македонија. Ова е важно, затоа што љубовта кон читањето не се гради само во училница, туку и дома. Доколку на ова го додадеме и фактот дека учениците во училиштата кај нас поминуваат само неколку часа, воопшто не треба да чуди фактот дека имаме сериозен недостаток.

За да се надмине овој проблем, потребни се конкретни чекори во насока на рана поддршка за читање уште во првите одделенија, подобра обука за наставниците по јазик и одделенска настава, помалку учење напамет и повеќе работа со текст, подобри училишни и класни библиотеки, како и системска поддршка за учениците што заостануваат уште на почетокот. **Она што е есенцијално е системот да овозможи услови за зголемување на престојот на учениците во училиштата, како и зголемена употреба на традиционалните алакти, а не потпирање исклучиво на дигиталната технологија. Посебно внимание е потребно да се посвети и на воспитната компонента која долго време е во втор план.** Најголемата грешка би била да се навикнеме на оваа состојба. Кога учениците сè помалку разбираат што читаат, државата не губи само на тестови и во нечија статистика, туку губи идни студенти што ќе читаат површно, идни работници што тешко ќе анализираат, идни граѓани што лесно ќе бидат манипулирани со полувистини, наслови и пропаганда. Читањето со разбирање не е луксуз, туку е основа на слободата и знаењето. Ако македонското образование не го стави ова во центарот, тогаш нема да имаме само ученици што не разбираат текст, ќе имаме општество што сè помалку се разбира самото себе.

(Авторот е Директор
на Педагошка служба
Министерство за образование и наука)

„Во чест на поетот“ признанието за животно дело на академик Божин Павловски

Центарот за култура „Ацо Шопов“ по повод смртта на поетот, револуционер, дипломат и општественик Ацо Шопов (20 април 1982 година) организира настан под името „Во чест на поетот“. Врв на настанот е доделување на признанија за особен придонес на полето на македонската литература.

Годинава признанието Ацо Шопов за животно дело во областа на литературата и културата му беше доделено на академик Божин Павловски.

„Ацо Шопов беше една многу нежна личност, а таква беше и неговата поезија. Павловски вели дека ова признание го радува, бидејќи за пријател го имал најдобриот и најголем македонски поет Ацо Шопов. Мене лично со Штип ме врзуваат и многу спомени, мојот школски другар, со кого седев во иста клупа, стана градоначалник на Штип, се викаше Михаил Данев. Во секој случај градот Штип е во еден духовен подем и се грижи за културата, уметноста. Мене лично ова признание ми претставува големо задоволство, рече Павловски.

За ликот и делото на академикот говореше неговиот пријател, новинар и писател Блаже Миневски.

„Романсиерот Божин Павловски зад себе има 25 романи и неколку публицистички книги, а според

енергијата со која создава постојано како да пишува со восхит на дебитант кој допрва ќе го стекнува своето романескно или прозно искуство како автор. И, се разбира, секогаш во своите дела докрај ја „дава душата“ и тоа го прави веќе полни 62 години“, рече Миневски. Миневски уште нагласи дека академик Павловски е познат и како основач и раководител на легендарната из-

давачка куќа „Мисла“, но и како мисионер во основањето и раководењето на двата македонски неделни весници во јужната хемисфера кои излегуваат во Австралија во печатена и дигитална верзија.

Признанието „Ацо Шопов“ за животно дело на академик Павловски му го предаде Пеце Ристески, директор на Центарот за култура Штип кој го носи името на знаменитиот поет.

Исто така плаќета за придонес во поддршка и популаризација на литературата, културата и уметноста доби и ревијата за литература, култура и уметност Стожер. Признанието го прими главната и одговорна уредничка Марија Мијаковска.

Ацо Шопов се смета за еден од најзначајните поети на Југославија. Учествовал како партизан во Втората светска војна и неговите песни напишани во

Академик Павловски со
Пеце Ристески

МИНЕВСКИ: „Романсиерот Божин Павловски зад себе има 25 романи и неколку публицистички книги, а според енергијата со која создава постојано како да пишува со восхит на дебитант кој допрва ќе го стекнува своето романескно или прозно искуство како автор. И, се разбира, секогаш во своите дела докрај ја „дава душата“ и тоа го прави веќе полни 62 години“.

тоа време биле објавени како Песни во Белград и Куманово во 1944 година, а потоа и во неговиот роден Штип. Импресивен беше неговиот мандат како амбасадор на Југославија во Сенегал каде ја напиша познатата песна „Во Штип и во Жоал“.

Песни на Шопов читаа ученички од гимназијата „Славчо Стојменски“ и актерот Раде Рогожаров, а целиот настан прекрасно го водеше веќе етаблираната на сериозната водителска сцена Искра Постолова.

Заштитата на културното наследство е заедничка обврска

➔ Директорката Марија Причкова Митева ја изложува програмата за 2026 за штипската јавност

Како директор на Заводот за заштита на спомениците на културата и Музејот во Штип, денес, пред нашата јавност, преку Штипски Глас не презентирам само годишна програма, презентирам јасна определба и одговорност кон нашето културно наследство како темел на нашиот идентитет и државност. Културното наследство не треба да се свати како трошок.

Тоа е инвестиција во иднината, во образованието во туризмот и во националното достоинство. Начинот на кој го третираме денес, ќе покаже каква држава сакаме да бидеме утре. Сакам јасно да нагласам: Заштитата на културното наследство е заедничка обврска. Затоа во програмата за работа инсистирам на поголема координација со сите надлежни институции со локалната самоуправа, меѓународни институции и граѓанскиот сектор.

Програмата е изработена во согласност со законските надлежности на институцијата, стратешките приоритетиво областа на заштитата на културното наследство, како и врз основа на стручните анализи и досегашните искуства во работењето. Годишната програма се засновува на националните стратешки определби и реалните потреби во областа на заштитата на културното наследство. Во фокусот на нашето работење останува системската заштита на културните добра, преку реализација на конзерваторско реставраторски проекти, истражување, евиденција и валоризација, како и развој на музејската и галериската дејност преку современи интерактивни пристапи. Како директор превземам целосна одговорност за транспарентно, професионално и отчетно работење. Јавноста има право да знае како се чува нејзиното наследство.

Да нагласам и тоа дека оваа година од страна на министерството за култура и туризам ни беше одобрен делегиран буџет во висина од шест милиони денари. Во годишната програма за работа за 2026 година, од областа на заштитата на недвижното културно наследство ќе се реализираат вкупно дванаесет проекти. Ќе се работи на конзервација и реставрација на југоисточниот бедем на археолошкиот локалитет Баргала, како и конзервација и реставрација на западниот крак од јужниот бедем на истиот локалитет. Обемни конзерваторски и реставраторски активности ќе се вршат и на владетелската палата во дорски стил на локалитетот Билазора, во општина Свети Николе кој е под наша надлежност. Исто така на истиот локалитет ќе бидат вршени обемни заштитни археолошки истражувања на јужното крило на владетелската палата. Ќе продолжат и заштитните археолошки истражувања на Мартириумот на петоапсидалната базилика на археолошкиот локалитет Кале во село Крупиште, а ќе се работи и на археолошко истражување на средновековната кула во манастирот Свети Стефан во Конче. Во тек е изработка на проект за санација на кровот и зидните платна на црквата Свети Јован Крстител, кој се надеваме дека ќе биде ре-

лизиран со средства од меѓународната заедница.

Во соработка со локалната самоуправа на општина Штип, оваа година ќе се отпочне со реализација на два капитални проекти од областа на заштитата на недвижното културно наследство. Конзервација и реставрација на тврдината т.н. Исар, која спрема динамичкиот план за реализација треба да биде завршена во наредните четири години и саат кулата во општина Штип.

Во делот на музејската дејност одобрени се вкупно шеснаесет проекти, кои се насочени кон унапредување на изложбената дејност, модернизација на галерискиот простор, истражување, заштита на движното наследство, како и проекти кои се во насока на зголемување на достапноста на културното наследство до пошироката јавност преку едукативни и промотивни програми.

Ќе споменам дел од нив:

Едукативна археолошка работилница за деца од училишна возраст со попреченост- Обликување и боење на минатото од корпусот на археолошката збирка на Завод и Музеј Штип, и креативна музејска работилница „Минатото на дланка“, Ново село дамарот на Штип. Ќе биде реализирана и една тематска изложба од областа на археологијата, Мотиви на античките монети од збирката на Завод и Музеј Штип. Од областа на издавачката дејност ќе се издадат две публикации: Женска градска облека од крајот на 19 и почетокот на 20 век во Штип, и жените од Штип во НОБ. Ќе бидат вршени и археолошки истражувања на ло-

Во годишната програма за работа за 2026 година, од областа на заштитата на недвижното културно наследство ќе бидат се реализирани вкупно дванаесет проекти

калитетот Баргала, џамалциски гробишта и на локалитетот Бела црква во Радовиш. Од областа на заштитата на движното културно наследство ќе се реализираат два проекта. Конзервација на музејски материјал, оружје од историската збирка на НУ Завод и Музеј Штип, и конзерваторски истражувања и изработка на проект Конзервација на седум празнични икони од црквата Успение на Пресвета Богородица во Ново село Штип.

Од областа на галериската дејност одобрени се четири ликовни изложби, како и средства за осовременување на галерискиот простор на галеријата Безистен. Убедена сум дека со посветена работа, професионален интегритет и заедничка ангажираност, ќе ги реализираме поставените цели со што ќе придонесеме кон зачувување и афирмација на нашето културно наследство.

Пишува:
Милорад Ангелов

Елтен културна дипломатија

Ако културата треба да биде совеста на едно општество, тогаш нашата одамна молчи. Не затоа што нема што да каже — туку затоа што научила дека молкот се исплаќа.

Да не се лажеме: културната сцена кај нас сè повеќе личи на затворен клуб.

Талентот не е проблем. Проблем е што талентот што не припаѓа — не постои. Ако не си дел од мрежата, ако не играш по правилата на „културната дипломатија“, остануваш невидлив. Не затоа што немаш вредност, туку затоа што вредноста повеќе не е критериум.

Не недостасуваат уметници.

Недостасува слободен простор за нив.

Не недостасуваат идеи.

Недостасува волја да се поддржат.

И така, културата станува навика без суштина.

Присутна, но невлијателна. Видлива, но без

глас.

Најтешкото не е што уметноста се игнорира, туку што полека се прифаќа тоа како нормално.

Кога театарот станува луксуз, кога книгата станува товар, кога уметникот станува „снаоѓач“ — тогаш проблемот не е во културата. Тогаш проблемот е во општеството што престанало да се препознава во неа. Кичот барем не лаже — системот лаже дека има вредност, дека има вкус, дека има смисла. Овој систем ретко наградува вредност — наградува лојалност.

Критиката? Воопшто ја нема!

Таа е сведена на шепот. Рецензии што не кажуваат ништо, текстови што се плашат да именуваат слабост. Замислете, сите културни настани се „солидни“, „интересни“, „вредни за внимание“. Никој не е лош — што значи дека ништо не е навистина добро. Најопасното нешто не е лошата уметност. Најопасно е прифаќањето на просечноста како стандард. Кога сè станува „доволно добро“, културата престанува да бара повеќе. А без барање — нема раст.

И да, институциите имаат вина. Бирократијата што го гуши ризикот, финансирањето што оди по линија на сигурност, програмите што се прават за да поминат, а не да предизвикаат.

Затоа што вистината е непријатна: многумина во културата не сакаат промена. Промената значи губење на позиција, губење на удобност, губење на комфорната зона.

Па затоа добиваме култура што не ризикува, не греша и — најважно — ништо не значи.

Ако нешто треба да се урне, тоа е оваа колективна удобност што ја нарекуваме културен живот.

Затоа што, додека сите се пазат да не навредат некого, културата веќе е навредена, понижена и без право на глас.

Вистинскиот глас нема да дојде од таму каде што веќе има микрофон. Ќе дојде од оние што немаат што да изгубат — и токму затоа можат да кажат сè.

Критиката? Воопшто ја нема! Таа е сведена на шепот. Рецензии што не кажуваат ништо, текстови што се плашат да именуваат слабост. Замислете, сите културни настани се „солидни“, „интересни“, „вредни за внимание“. Никој не е лош — што значи дека ништо не е навистина добро.

Прашањето е: дали сме подготвени да ги слушнеме, или повторно ќе ги оттурнеме за да го зачуваме овој кревок, но удобен културен живот?

НАВРЕДЕНИ: Ако нешто треба да се урне, тоа е оваа колективна удобност што ја нарекуваме културен живот. Затоа што, додека сите се пазат да не навредат некого, културата веќе е навредена, понижена и без право на глас.

На 10 мај над 70 пеливани ќе се борат за успех на „Трофеј Штип“

На 10 мај на стадионот „Кежовица“, во 12 часот, ќе се одржи меѓународен турнир во пеливанско борење под наслов „Трофеј Штип“, кој, според прославениот штипски и македонски борац Дејан Митров, ќе прерасне во меѓународен и ќе биде традиционен.

-За овој турнир постои голем интерес во нашата држава но и во некои нам пријателски земји. На турнирот ќе настапат околу 70 пеливани од сите македонски

Борачи-пеливани кои ќе настапат на турнирот „Трофеј Штип“

клубови како и од Бугарија, Србија, Турција и Косово. Зад овој настан стоиме јас и група ентузијастички со кои формиравме пеливански клуб и од таа позиција инициравме да го имаме турнирот „Трофеј Штип“. Од Штип ќе настапат Тоше Ѓорѓиевски, Дарио Димитров, Саше Арсов, Филип Тодоров, Андреј Трајчов. Стојанче и Стефан Стојковски, вели Митров.

Трофејниот борац Митров додава дека за организација на еден ваков голем турнир добиле помош од општината но и од општествено одговорни фирми како и од негови пријатели кои сами се понудиле да помогнат.

-Учесниците настапуваат во кожени пантолони специјално изработени во Турција, а мачкањето на телото со масло е традиционално за да го отежне изведувањето на зафатите. Победник е оној кој својот противник ќе го доведе во положба сонцето да му го види папокот, односно ако го сврти на грб, вели Митров кој со овој спорт се занимава 26 години, а настапувал на турнири во Турција, Германија, Косово, Грција и Албанија. Тој бил балкански шампион четири пати, а за најдобар пеливан е прогласуван повеќе пати. Митров

укажува на фактот дека основоположник на пеливанското борење е Турција.

Овој атрактивен и привлечен за гледање спорт полека но сигурно се развива и во нашата држава.

-Идејата за турнирот „Трофеј Штип“ е да достигне ниво какво што е на најмасовните турнири во Турција и да

стигне до можноста такви турнири да одржуваме на Градскиот стадион и тој да биде исполнет со публика до последно место, вели Митров.

Од Штип ќе настапат Тоше Ѓорѓиевски, Дарио Димитров, Саше Арсов, Филип Тодоров, Андреј Трајчов.

Стојанче и Стефан Стојковски. Околу теренот на ФК „Кежовица“ организаторот ќе постави штандови со пијалоци, кафе и скара.

За најдобрите тројца во секоја категорија ќе има пехари, медали и парични награди. Дејан Митров ја поканува штипската публика да дојде на турнирот и да ги бодри штипските борачи-пеливани и да ужива во интересни и атрактивни борби.

Околу теренот организаторот ќе постави штандови со пијалоци, кафе и скара.

ТР-МР

ТИ РЕКОВ-МИ РЕЧЕ

Размислува: Iv. BOJ

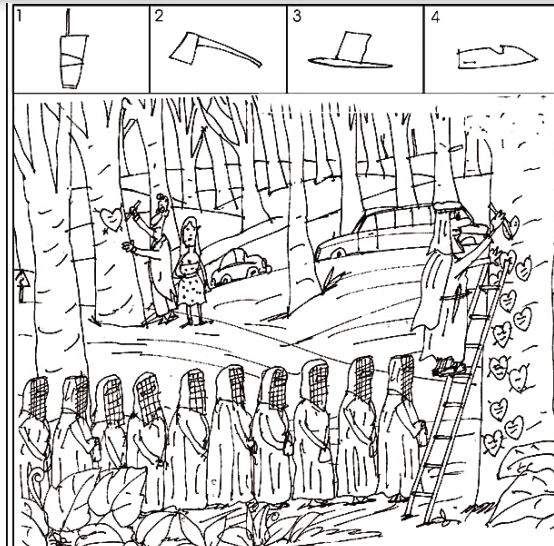
Да се биде човек е наша
најголема обврска.

Искористи го денешниот ден
на најдобар можен начин
зашто никој не ти дал гаранција
дека ќе го видиш следното утро.

Кога е сама
вистината е дебела крава,
Кога ќе добие сведок
станува мршаво куче.

Кај секој стар човек секое бело влакно
испишува по една животна приказна.
Почитувај ја белата коса,
така ќе навлезеш во големата тајна
која се вика - живот.

					8		
			6	3		9	
							6 2
	8				4		2
	9				5	3	
			3	6			1
4	1				9		
		7	8				1 3
		3			6		5

ИМПРЕСУМ

Издавач: Медиум Боја 43 – Штип
Седиште на фирмата и адреса на редакцијата:
Ул. „Тошо Арсов“ бр. 23 – 2000 Штип

Одговорно лице: Иван Бојациски

Излегува еднаш месечно
Првиот број излезе во месец април,
2009 година

Главен и одговорен уредник:
Иван Бојациски 078/375582

Графички уредник:
Јорданчо Бојациски, 078/473094

Овој број е отпечатен на 30.04.2026 година
Тираж: 1.000 примероци

Ж-ка: 290000002136767

Едб: 4029019522191

Т.Т.К. банка А.Д. Скопје

Годишна претплата: 180 денари.

Печати: Европа 92-Кочани,
ул. „Крижевска“ бр. 52

За Штипски глас
се плаќа повластена даночна стапка од 5%

ISSN 2545-4498

Непотпишаните текстови се на Иван Бојациски

Совет за етика во
медиумите на Македонија

Нашата редакција е членка на Советот за етика во медиумите на Македонија (CEMM), со што целосно се залагаме за почитување на етиката и професионалните стандарди во известувањето. CEMM е тело за саморегулација во медиумите и е орган што ги разгледува и одлучува по жалбите во однос на известувањето на медиумите.

Ш.Г.	Бразил. фудбалер	Организ. кои живеат без кислород	Река во Украина	Вид коњски од	Очен лекар	Виничко село
Раздор						
Вулкан во Јапонија (на Хоншу)						
Старото име на Нин						
Воздух (лат.)				Лени Кравиц		
				Гајтани		
Ли Ремик			Врарови Одметник отпадник (лат.)			

Ш.Г.	Италијан. композитор	Соли на уранската киселина	Наука за полжавите	Артистка Савина	Група птици во лет	Француски писател	Пејачка Драгоевич Вид морски рак (мн.)					Пејач Сакич
Артистка на фотосот												
Европска река							Река во Нигерија				Сврзник	
							Улица (скр.)				Област (тур.)	
Романски фудбалер Родион								Вид гас				
								Релација				
Показна замена				Наука за ушите и нивните болести Слично (скр.)								
Физичарот Планк					Самогла-ска и согласка Милост (разг.)		Наша афирмација Животно со боцки			Конак Голема математ. заграда		
Герман. конструктор												Риболовци
Вид старогрчки шешир				Сели Филд Машко име			Пејач Дасен Река во Турција и Русија			Шкотс. физичар Џон Казан		
Вокал		Амер. арт. Кејт Полет					Кошарк. Гипен Канал за наводн. во Средна Азија					
Јужно америк револу. Ернесто								Јадран. остров Италија				
Војводински тенисер Золтан					Токиски аеродром Алпс. врв во Швајцарија						Ангстерм Ербиум	
Наш фудбал. Илија								Брази. фудбалер Првата буква				
Инатење						Вид украсна риба						

GREEN GARDEN
RESIDENTIAL COMPLEX

**СОВРЕМЕН И
КВАЛИТЕТЕН НАЧИН
НА ДОМУВАЊЕ**
по најповолни цени...

НОВ СТАНБЕН КОМПЛЕКС ВО ШТИП

- ВИСОКО КВАЛИТЕТНА ГРАДБА
- ЕНЕРГЕТСКА ЕФИКАСНОСТ **A КЛАСА**
- СОПСТВЕНО ЦЕНТРАЛНО ГРЕЕЊЕ
- ГАСНА ИНСТАЛАЦИЈА ЗА СЕКОЈ СТАН
- ОБЕЗБЕДЕН ПАРКИНГ ПРОСТОР
- ЦЕНТРАЛЕН ПАРК СО ВОДЕНИ ПОВРШИНИ

070 22 22 07
070 24 24 22

www.aktivagreengarden.mk
info@aktivagreengarden.mk

A
AKTIVA